

Peio Sánchez

Aquest estiu han aparegut als mitjans de comunicació constants notícies sobre la inseguretat a Barcelona. Imatges de robatoris, informació de baralles i cròniques d'homicidis. Les pàgines de successos han tornat a les portades dels informatius. Aquesta repercussió sobre la vida ordinària de les persones ens convida a algunes reflexions davant el risc que els mercaders de la por facin de les seves.

La informació d'aquesta mena de successos ha creat un estat d'opinió que subratlla la implementació de les mesures de seguretat davant l'apogeu dels delictes. S'insisteix a augmentar la presència i acció policial, a castigar judicialment la reincidència, a promoure la reestructuració de les forces de seguretat i a cuidar la convivència ciutadana. El seny i immediatesa d'aquestes mesures, malgrat tot, ens deixa la impressió de treure's el problema de sobre. Un problema mal definit sol ser un problema mal resolt.

Si tenim més de 1.200 persones vivint al carrer, moltes d'elles al centre de la ciutat; si un 20% de la població catalana està en risc d'exclusió social; si traiem els joves dels centres de tutela quan fan 18 anys sense residència ni permís de treball i malviuen a la nit; si la pressió turística i especulativa ha buidat els barris del cor històric—com el Gòtic— fins a deixar-sense habitants que els huma-

P. SÁNCHEZ, rector de la parròquia de Santa Anna de Barcelona

“La inseguretat no s'esgota empresonant”

ANA JIMÉNEZ / ARXIU

Recurs policial. Mossos patrullant pel Raval. Quan creix la inseguretat, la primera resposta és augmentar les dotacions policials. I a llarg termini què passa?

nitzin; si els demandants de protecció internacional vaguen per la ciutat sense futur, tenim un problema de salut social i sobretot de la vida de les persones.

Les paraules del titular són del papa Francesc i les ha anades repetint en els seus discursos per les presons de tot el món. La inclusió social és la millor solució a la inseguretat social. Si traiem i apartem les persones sense capgirar la dinàmica d'exclusió de l'habitatge, de la feina o de la integració anem per mal camí.

Implementarem la policia,

La seguretat és un gran bé, però la preocupació central ha de ser la vida de les persones i les actuacions socials

creixeran les presons i com ja passa en altres grans ciutats s'alçaran les urbanitzacions emmurallades per als més privilegiats en aquest abisme de desigualtat. És cert que no n'hi ha prou amb la ingenuïtat irresponsable de no perseguir els

delictes. La seguretat és un dels grans béns de les nostres societats; de fet, cada vegada són més els que demanen refugi més per inseguretat que per fam. A més, els més vulnerables són les principals víctimes de la inseguretat i els que no tenen mitjans per protegir-se.

Per als pragmàtics de torn, però, cal recordar que la inversió en seguretat és la menys rendible, ja que tendeix a actuar a última hora i quan el problema s'ha cronificat. És evident

que fa falta una actuació multifactorial, però la preocupació central ha de ser la vida de les persones, i les actuacions socials són urgents perquè aquests problemes creixeran. Les administracions públiques estan superades no només pel que fa als pressupostos sinó també a la capacitat d'intervenció global.

Els ciutadans estem cridats a la lucidesa. Els cants mortals de les sirenes de l'extrema dreta ja alimenten l'alarma per després aixecar murs, tancar els ulls i cridar: “Campi qui pugui”. Per millorar la salut social dels

carrers cal millorar la situació de les persones. No n'hi ha prou de vigilar la nostra cartera o mòbil perquè no surti de la bossa de mà o d'atendre les ombres que ens persegueixen a la nit. Cal preguntar-se, doncs, què està passant a les nostres ciutats?

“No tot està perdut, perquè els éssers humans, capaços de degradar-se fins a l'extrem, també poden sobreposar-se, tornar a optar pel bé i regenerar-se, més enllà de tots els condicionaments mentals i socials que els imposin”. Ho diu el papa Francesc a la *Laudato sí*. ●